

Arrest

nr. 310 508 van 25 juli 2024

in de zaken:

I. RvV X / II

II. RvV X / II

In zake: I. X
 II. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
 Sint-Bernardusstraat 96-98
 1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 17 juli 2024.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 17 juli 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoekers dienden op 13 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.
- 1.2. Op 6 maart 2024 richt de verwerende partij een verzoek tot overname aan Malta.
- 1.3. Op 7 maart 2024 verklaren de Maltese autoriteiten zich akkoord met de overname van verzoekers in toepassing van artikel 12.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-verordening).
- 1.4. Op 27 mei 2024 neemt de verwerende partij ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waarbij wordt besloten de verzoekers over te dragen aan Malta met het oog op de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Tegen deze zaak dienden beide verzoekers elk een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder de rolnummers RVV 318.764 (eerste verzoeker) en RVV 318.939 (tweede verzoekster).
- 1.5. Samen met de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben de verzoekers in deze laatste zaak een verzoek tot het bevelen voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet ingediend.
- 1.6. Op 17 juli 2024 worden verzoeker van hun vrijheid beroofd en wordt ten aanzien van elk van hen een beslissing tot terugleiding naar vasthouding wel bepaalde plaats genomen met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.
- 1.7. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. De eerste bestreden beslissing, ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Malta, op basis van het Dublinakkoord van 07.03.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 30.05.2024, met een termijn van 10 dagen.

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 30.05.2024, met een termijn van 10 dagen. Het op datum aangetekende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat Malta wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van de betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.05.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 17.07.2024 geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden

aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Malta een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.05.2024.

Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 17.07.2024 geen andere elementen aan.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 05.07.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 27.05.2024 die hem betekend werd op 30.05.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”

1.8. De tweede bestreden beslissing, ten aanzien van de eerste verzoeker, is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG

OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Brugge om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Malta, op basis van het Dublinakkoord van 07.03.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 30.05.2024, met een termijn van 10 dagen.

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 30.05.2024, met een termijn van 10 dagen. Het op 24.06.2024 aangetekende

beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat Malta wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. haar advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van de betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.05.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van geen andere elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Malta een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart problemen te hebben met de lever en een hernia te hebben. Zij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor. Daarnaast zitten er in haar administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat zij aan een ziekte of aandoening lijdt die haar niet in staat stelt om terug te keren naar haar land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 27.05.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 17.07.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 05.07.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het

begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 27.05.2024 die haar betekend werd op 30.05.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.”

2. Samenhang

Op 27 mei 2024 werd ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen waarbij Malta werd bepaald als verantwoordelijke staat voor het verzoek om internationale bescherming, op grond van artikel 12.2 van de Dublin III-Verordening. Hiertegen dienden de verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de rolnummers RVV 318.764

(eerste verzoeker) en RVV 318.939 (tweede verzoekster). De thans bestreden beslissingen van 17 juli 2024 houden de beslissing in om de verzoekers terug te leiden naar Malta.

Beide bestreden beslissingen lopen grotendeels gelijk en verzoeker voeren er hetzelfde middel tegen aan. Bovendien werd in het arrest nr. 310.464 van 24 juli 2024 met betrekking tot het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, reeds besloten de zaken te voegen en gezamenlijk te behandelen. De Raad acht het in de huidige zaak dan ook aangewezen beide zaken te voegen wegens samenhang.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu bevinden de verzoekers zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk ratione temporis. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur.

B. Bestreden beslissing en motieven

De bestreden beslissing stelt dat België niet verantwoordelijk zou zijn voor een asielaanvraag die aan Malta zou toekomen.

(...).

C. Grieven

1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat “Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “ Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ”.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaatvluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaatvluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU)

vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste

jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar zij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212).

Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.). Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

“Algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en Gezondheidszorg 1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers materiële opvangvoorzieningen beschikbaar zijn wanneer zij hun asielverzoek indienen.

2. De lidstaten zorgen voor materiële opvangvoorzieningen voor asielzoekers met het oog op een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren en bestaansmiddelen te waarborgen. De lidstaten zien erop toe dat die levensstandaard ook gehandhaafd blijft in het specifieke geval van personen met bijzondere behoeften als bedoeld in artikel 17, alsmede in het geval van personen in bewaring.

3. De lidstaten kunnen de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.

4. Overeenkomstig artikel 3 kunnen de lidstaten van de asielzoekers, indien zij over voldoende middelen beschikken, bijvoorbeeld wanneer zij gedurende een redelijke tijd gewerkt hebben, een bijdrage verlangen voor het totaal of een deel van de kosten van de door deze richtlijn geboden materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg.

Indien komt vast te staan dat een asielzoeker over voldoende middelen beschikte om in die basisbehoeften te voorzien toen de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg werden verstrekt, mogen de lidstaten hem vragen deze voorzieningen te vergoeden.

5. De materiële opvangvoorzieningen mogen worden verstrekt in natura dan wel in de vorm van uitkeringen of tegoedbonnen of een combinatie daarvan. Indien de lidstaten voor materiële opvangvoorzieningen zorgen door middel van uitkeringen of tegoedbonnen, wordt het bedrag daarvan overeenkomstig de in dit artikel vermelde beginselen bepaald.”

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen”.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2. Het meest recente AIDA rapport over Malta (2022 update april 2023) https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-MT_2022-Update.pdf stelt onder meer het volgende:

"The main impact of the transfer on the asylum procedure relates to the difficulties in accessing the procedure upon return to Malta. If an asylum seeker leaves Malta without permission of the Immigration authorities, either by escaping from detention or by leaving the country irregularly, the IPA will usually consider the application for asylum to have been implicitly withdrawn, in pursuance of Regulation 13 of the Procedural Regulations, transposing the provisions of the recast Asylum Procedures Directive. Consequently, an asylum seeker who is transferred back will, in almost all cases, find that his or her asylum application has been implicitly withdrawn leaving him susceptible to return, and detention, by immigration authorities. Indeed, in 2019 and 2020, NGOs assisting migrants such as aditus Foundation and JRS reported that most Dublin returnees who flee Malta were detained upon return, being usually detained under the Reception Conditions Directive as the authorities consider that elements of their claim could not be gathered without enforcing detention due to the risk of absconding. As of 2021, there is no clear policy regarding Dublin returnees in Malta. NGOs are not currently in a position to comment regarding detention of Dublin claimants following their return to Malta due to their inability to monitor the situation of detention centres, due to severe access restrictions. What can be said is that if detention of Dublin returnees occurs, such individuals are likely detained in the same facilities as other asylum seekers, and that Malta probably follows the same detention policy applied to first-time applicants. Hence, it is likely that detention will be based on the returnees' countries of origin and the feasibility of their return in case of rejection rather than on other objective criteria. Some returnees from countries with a higher recognition rate such as Syria or Libya might therefore not be detained. On paper, the detention is likely to be based on the ground that elements of their claim cannot be gathered without enforcing detention due to the risk of absconding. The Dutch Council of State (highest administrative court) ruled on 15 December 2021 that the Dutch immigration authorities can no longer rely on the principle of mutual trust for Dublin transfers to Malta. If immigration authorities wish to proceed with Dublin transfers to Malta, they are required to prove that the transfer will not result in a breach of article 3 ECHR. The court specifically mentions the structural detention of Dublin 'returnees' and finds these detention conditions to be a breach of article 3 ECHR and article 4 of the EU Charter. The court also specifically mentions the lack of effective remedy against detention because of the lack of access to justice, which is deemed a breach of article 18 of the RCD and article 5 of the ECHR. It is expected that this judgment will bring a halt to Dublin transfers to Malta from the Netherlands. 172 Furthermore, persons stopped at the airport with forged documents run the risk of facing criminal charges, on the basis of the Immigration Act.

The Reception Regulations cover the provision of "material conditions", defined as including "housing, food and clothing, provided in kind, or as financial allowances or in vouchers, and a daily expenses allowance".²³⁵ In practice, asylum seekers in open centres are provided with accommodation and a daily food and transport allowance whereas asylum seekers in detention are provided with accommodation, food, and clothing in kind. The Reception Regulations generally specify that the level of material reception conditions should ensure a standard of living adequate for the health of the asylum seekers, and capable of ensuring their subsistence. However, legislation neither requires a certain level of material reception conditions, nor does it set a minimum amount of financial allowance provided to detained asylum seekers. Asylum seekers living in open centres are given a small food and transport allowance, free access to state health services and in cases of children under sixteen, free access to state education services. They are not entitled to social welfare benefits. Asylum seekers in detention enjoy free state health services, clearly within the practical limitations created by their presence within a detention centre. Asylum seekers living in open centres experience difficulties in securing an adequate standard of living. The daily allowance provided is barely sufficient to provide for the most basic of needs, and the lack of access to social welfare support exacerbates these difficulties. Social security policy and legislation precludes asylum seekers from social welfare benefits, except those benefits which are defined as "contributory". With contributory benefits, entitlement is based on payment of a set number of contributions and on meeting the qualifying conditions, which effectively implies that only a tiny number of asylum seekers would qualify for such benefits, if any. AWAS provides different amounts of daily allowance, associated with the asylum seeker's status: - € 4.66 for asylum seekers; € 130.48 per 28 days - € 2.91 for persons returned under the Dublin III Regulation; and - € 2.33 for children (including unaccompanied minors) until they turn 17.

People living outside of reception centres are usually not entitled to any form of allowance. However, in 2019, due to the lack of space in overcrowded reception centres and the impossibility to accommodate new arrivals, AWAS decided to also provide this allowance to people left outside of the reception system upon request. According to AWAS, any applicant duly registered with IPA and holding the asylum-seeker certificate can apply to receive the allowance. NGOs indicated that all people referred to AWAS were provided with the allowance. However, since no information is provided to applicants about this possibility,

and since NGOs have limited resources, many applicants were left outside of the reception system and did not benefit from allowances for lack of information or documentation. Moreover, due to major delays in the registration process with IPA, applicants often waited weeks or even months for their certificate and, therefore, to receive the per diem. At the end of the year, it was noticed that applicants registered with the IPA, but not yet holding the Asylum Seeker Document provided by IPA when the application is finally registered, were still granted the per diem. AWAS indicated that 350 applicants at the end of 2020 were receiving such per diem. 236 No data was provided for 2021.

AWAS also indicated that failed asylum-seekers residing in centres and considered vulnerable might still be entitled to the per diem. The same applies to rejected asylum-seeker pending removal if considered vulnerable. This remains to be confirmed in practice. Asylum seekers in detention receive less favourable treatment than nationals with regard to material support, due to the fact that they are detained. Persons living in open centres are treated less favourably than nationals in relation to access to social welfare support, as they are denied access. Conditions in the open centres vary greatly from one centre to another. In general, the centres provide sleeping quarters either in the form of rooms housing between four (the centres for unaccompanied children) to 24 people (Initial Reception Centre), or mobile metal containers sleeping up to eight persons per container (Hal-Far Hangar Open Centre [HOC], and Hal Far Tent Village [HTV]). Small common cooking areas are provided but already made meals are provided three times a day to all residents. Such areas were closed due to COVID-19 in 2020. In 2021, a cooking area was re-opened in the families' section of Hangar Open Centre. However, actors are not aware that such an area was opened in the men's section, or in Hal Far Tent Village. Common showers and toilets are also available. Despite the large numbers of residents, the majority of open centres are run by small teams that are responsible for the centres' daily management and for the provision of information and support to residents. Individuals are also referred to AWAS' social welfare team as necessary. Around 200 AWAS staff are currently working in several reception centres, which represents a significant increase compared to past years.²⁵² According to the authorities, AWAS significantly increased its capacity by putting in place two coordinators in each centre, one being in charge of the welfare of residents. In the first quarter of 2021, 4 Welfare officers were recruited to follow the health care of vulnerable clients in tandem with Social Workers. These Welfare Officers operate in Centre Hotspots. Medical Doctors contracted by AWAS, started operating in the 1st quarter of 2021 and provide their services in the IRC, and the main Open Centres. AWAS also established a Migrant Advice Unit in order to provide information to residents. EASO indicated to be supporting this initiative by providing information material and interpreters.²⁵³ AWAS indicated that there is now an info point available in each centre (with interpreters) for people to go either by appointment or drop-in. AWAS reported that a total of 2947 information sessions were delivered by Migrants Advice Unit in 2021. 2021 was a pilot year for this team and the services provided seem to be in the process of developing. Actors in the field confirmed that each centre disposes of an information point, with a welfare officer and interpreters regularly present.

Despite this increased presence, most residents still report lack of information and access to services. They are accommodated in the centres after months spent in detention and are usually in need of assistance. AWAS reported having improved the conditions in AWAS centres throughout 2020,²⁵⁴ by increasing its capacity and setting up a quality assurance department, introducing Internet access in all AWAS centres, and initiating two pilot community projects.²⁵⁵ In 2021, actors in the field confirmed that internet access is available in all centres, through residents complain that in some of them access points are inconveniently placed. Despite these improvements, the living conditions in the open centres remain extremely challenging, save for a few exceptions. For example, among the issues most frequently registered are: poor hygiene levels; severe over-crowding; a lack of physical security; the location of most centres in remote areas of Malta; poor material structures; and the occasional infestation of rats and cockroaches are the main general concerns expressed in relation to the open centres. According to NGOs regularly visiting the centres, the situation has not improved in recent years and the living conditions in the reception centres remained deplorable in 2020, especially in the Hal Far centres.²⁵⁶ Sanitary facilities are run down and quickly become unsanitary due to the number of people. Cabins are very cold in winter and very hot in the summer. Residents are not allowed to have fridges in their cabin or cook their own food (except in HOC), which often leads to intense frustration. Food is provided daily, but residents often mention its poor quality and lack of variety.²⁵⁷ In 2021, conditions improved slightly with the reintroduction of cooking facilities in HOC, and the opening of the classroom in the minors' section of HTV. However, cabins remain poorly insulated and sanitary facilities have not increased. As already mentioned, severe over-crowding was no longer an issue in 2021. The UN Working Group on Arbitrary Detention visited the Hal Far Open Centre in 2015 and expressed concerns about the situation in the prefabricated container housing units. It is reported that residents are suffering uncomfortable living conditions, given inadequate ventilation and high temperatures in the summer months and inadequate insulation from cold temperatures in the winter, in addition to the overcrowded conditions in each unit.²⁵⁸ Little has changed in the years since this visit. The majority of centres offer limited options for activities for residents and it is

largely NGOs providing certain activities, such as free language classes in English or Maltese. A positive development has been the refurbishment of spaces for this purpose in the open centres. However, due to the COVID-19 situation, such classes are difficult to organise. According to the Maltese NGO Kopin, which provides services in reception centres, parents had not received enough information about COVID-19-related restrictions and online teaching material. Due to a lack of volunteers, recreational activities run by NGOs for children were stopped.²⁵⁹ AWAS indicated that the Agency offers social, psychosocial, and mental health support upon request. The Agency also indicated working with JobPlus to offer basic English or Maltese courses in view of employment. It was also mentioned that music sessions and barber sessions are being organised as well as crafts for children and football in Marsa.

Actors in the field confirmed that a number of recreational activities were organised by AWAS and NGOs in 2021, although the pandemic remained a serious obstacle to sustain these efforts. Notwithstanding, an effort to increase the number of recreational activities in open centres was noted.

In practice, employers are deterred from applying for the permits because of their short-term nature and the administrative burden associated with the application, particularly in comparison to the employment of other migrants.²⁶³ Asylum seekers, even if not detained, face a number of difficulties, namely: language obstacles, limited or no academic or professional background, intense competition with refugees and other migrants, and limited or seasonal employment opportunities. Asylum seekers from sub-Saharan Africa or Asia are especially vulnerable to exploitation and abuse. Issues highlighted include low wages, unpaid wages, long working hours, irregular work, unsafe working conditions, and employment in the shadow economy.²⁶⁴ A 2019 report from UNHCR Malta highlighted the challenges encountered by migrants in employment. Up to the moment of writing, it can be said that the same issues have still been registered.²⁶⁵ The lack of clarity or information and administrative challenges when applying for work permits is said to constitute a significant obstacle, along with the difficulties associated with recognition of qualifications and skills, as well as language and cultural barriers. Furthermore, the report documented the situation of beneficiaries with protection in another Member State, especially Italy, who come to Malta and who are denied the possibility to work. The report also confirmed that, amongst beneficiaries of international protection, female participation in the labour market is considerably low. UNHCR also noted that many service-providers such as unions, recruitment agencies, and employers' associations, are extending their services to refugees and have recognised the importance of reaching out to them. A number of vocational training courses are available to asylum seekers, some also targeting this specific population group. In recent years JobsPlus, the national employment agency, implemented an AMIF project targeting asylumseekers and protection beneficiaries and focusing on language training and job placement. Organisations such as KOPIN or Hal Far Outreach try to offer support with CV Writing and Job Search support.²⁶⁶ JRS also organised an empowerment workshop in 2020, specifically looking at skills for employability.²⁶⁷ In 2021, the Migrant Advice Unit (MAU) began assisting residents with updating a CV and looking for work. However, a number of residents still make use of the service offered by NGOs such as JRS and Integra. Due to the COVID-19 crisis, many migrants lost their jobs or remained unable to work for several months. The above-mentioned policy also introduced a new system whereby Jobsplus is obliged to request clearance from the Immigration Police for each employment licence issued. This led to an increase of rejections due to 'security issues', without provision of further information. NGOs reported difficulties obtaining access to the applicants' files to obtain the reason of the rejection from Jobsplus or the Police. People that had been issued several employment licences in the past saw their applications refused from one day to the other without any reason. Asylum seekers are not informed of their right to appeal the decision before the Immigration Appeals Board.

Detainees reported terrible living conditions with severe overcrowding and unsanitary conditions, caused by the limited availability of shared toilets and showers. Some buildings are known to have one shower for hundreds of detainees. In some buildings of the detention centres, detainees may enjoy limited time in the open, while in other parts – such as China House - detainees are simply not allowed to go out of the building and have no access to fresh air or sunlight".

Uit bovenstaand AIDA rapport (het meest recente van 2022 update april 2023) over Malta blijkt dan ook dat :

- (i) Dublin terugkeerders structurele problemen ondervinden in geval van terugkeer naar Malta;
- (ii) asielzoekers die in Malta in open centra leven ervaren grote moeilijkheden in behalen van een adequate levensstandaard. De dagelijkse vergoeding is nauwelijks genoeg om te voorzien in meest primaire behoeften, en het gebrek aan maatschappelijk welzijn verergert deze moeilijkheden. Er wordt voorzien in dagelijkse vergoedingen : asielzoekers krijgen 4,66 EUR, personen teruggekeerd onder Dublin III krijgen 2,91 EUR, en kinderen krijgen 2,33 EUR tot ze 17 jaar worden. Daarenboven moeten asielzoekers die in open centra leven 8 euro per week bijdragen voor de materiële levenskost. De levensomstandigheden zijn in de open opvangcentra in het algemeen erbarmelijk.
- (ii) Asielzoekers, en in bijzonder gedublineerden zoals Verzoeker verblijven in detentie;

- (iii) asielzoekers in detentie verkrijgen een slechtere behandeling dan onderdanen aangaande materiële steun, aangezien zij worden vastgehouden. Personen in open centra worden slechter behandeld dan onderdanen aangaande toegang tot maatschappelijk welzijn, aangezien zij er geen toegang toe hebben;
- (iv) overbevolking in de centra;
- (v) in de praktijk wordt het merendeel van asielzoekers vastgehouden en daardoor is er geen toegang tot de arbeidsmarkt. Asielzoekers die niet opgesloten zijn hebben eveneens problemen : taalproblematiek, geen professionele achtergrond, intense competitie met vluchtelingen en andere migranten, beperkte of seizoensgebonden wekmogelijkheden;
- (vi) gebrekkige toegang tot gezondheidszorg;
- (vii) inadequate detentieomstandigheden en in het algemeen inadequate opvangomstandigheden zelfs in open centra.
- (viii) gebrek aan procedurele garanties

3. In onderhavig geval is Verzoeker een vluchteling uit Syrië.

Verzoeker wordt naar Malta verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapport) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Malta worden blootgesteld aan:

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking zowel in detentie als in open centra, zeker in zijn hoedanigheid als “gedublineerde” ;
- (ii) een detentie oplopen ;
- (iii) gebrek aan toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt, diensten, behuizing, gezondheidszorg ;
- (v) gebrekkige financiële steun en inadequate levensstandaard, zeker als “gedublineerde” die een kleinere vergoeding krijgt dan andere asielzoekers ;
- (vi) racisme en discriminatie en racistisch geweld ;
- (vii) beperkte levensomstandigheden;
- (viii) gebrek aan procedurele garanties.
- (ix) leven in afwezigheid van naaste familie. (dochter, schoonzoon en kleinkinderen met permanent verblijf in België en waarvan verzoeker afhankelijk is)

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep (“gedublineerde”) die in Malta systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit het hierboven aangehaalde rapport blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Malta zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet “zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

3. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Malta een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM . In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Malta te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Malta verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”

3.1.2. Uit een vergelijking met de verzoekschriften in de zaken nrs. RvV 318.764 en RvV 318.839 blijkt dat verzoekers thans een identiek middel aanvoeren als wat zij aanvoerden ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 27 mei 2024. Ten aanzien van deze beslissingen vroegen verzoekers bij voorlopige maatregelen de behandeling van het schorsingsverzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In het arrest nr. 310.464 van 24 juli 2024 heeft de Raad hierover het volgende geoordeeld:

“ a.- Dans les deux affaires, la partie requérante prend un moyen unique tiré de la violation de l'article 3 de la CEDH, des articles 4 et 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, de l'article 13 de la Directive 2003/9 du 27 janvier 2003 relative à l'accueil des demandeurs d'asile dans les états

membres, de l'obligation de motivation, du principe de diligence et de l'interdiction de l'abus de pouvoir (traduction libre).

Après des considérations théoriques et la reproduction de longs extraits du Rapport Aida consacré à Malte, dont elle estime qu'il démontre un risque réel de violation de l'article 3 CEDH, elle rappelle que « le requérant est un réfugié syrien. Il est renvoyé à Malte [...]. À la lumière, entre autres, des informations (voy. le rapport cité) reproduites ci-dessus, le requérant sera, en cas d'éloignement vers Malte, exposé à : (i) des conditions d'accueil inadéquates et une surpopulation tant en détention que dans les centres ouverts, notamment en sa qualité de « Dubliné » ; (ii) encourir une détention ; (iii) un manque d'accès à la protection sociale ; (iv) un manque d'accès au marché du travail, aux services, au logement, aux soins de santé ... ; (v) un soutien financier insuffisant et un niveau de vie inadéquat, en particulier en tant que « dubliné » recevant une allocation inférieure à celle des autres demandeurs d'asile ; (vi) le racisme et la violence discriminatoire et raciste ; (vii) des conditions de vie limitées ; (viii) l'absence de garanties procédurales (ix) vivre en l'absence de famille proche (fille et gendre ayant une résidence permanente en Belgique et dont le demandeur dépend). Le requérant, en tant que demandeur d'asile/étranger au sens du règlement Dublin-III, appartient donc à un groupe vulnérable (« dubliné ») systématiquement exposé à des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH à Malte ». Elle estime donc que « La partie défenderesse dans la présente affaire n'a pas sérieusement examiné si le requérant serait exposé à des traitements inhumains et dégradants lors de son expulsion vers Malte. Elle cite quelques rapports et la jurisprudence et soutient que la situation ne viole pas l'article 3 de la CEDH. Toutefois, le rapport cité ci-dessus montre qu'il existe un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH. En l'espèce, la partie défenderesse n'a pas sérieusement examiné si le requérant serait soumis à des traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi à Malte et n'a procédé à aucune constatation de fait. Même si, par impossibilité, on suppose que le requérant n'avance pas lui-même expressément les risques, cela ne libère pas la décision attaquée de l'obligation d'examiner les risques en cas de renvoi, en l'espèce la décision attaquée n'a pas fait cet exercice de manière adéquate » (traduction libre ; l'exposé du moyen est identique en ce qui concerne l'épouse).

b.- En l'espèce, le Conseil relève que les deux décisions attaquées sont fondées sur l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980, qui autorise la partie défenderesse, saisie d'une demande de protection internationale, à procéder à la détermination de l'Etat responsable de son examen et, dans l'hypothèse où la Belgique n'en serait pas responsable, à saisir l'Etat responsable aux fins de prise ou de reprise en charge du demandeur de protection internationale dans les conditions prévues par le Règlement Dublin III.

A cet égard, le Conseil rappelle que l'article 12 - 2 du Règlement Dublin III dispose que « Si le demandeur est titulaire d'un visa en cours de validité, l'État membre qui l'a délivré est responsable de l'examen de la demande de protection internationale, sauf si ce visa a été délivré au nom d'un autre État membre en vertu d'un accord de représentation prévu à l'article 8 du règlement (CE) no 810/2009 du Parlement européen et du Conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaire des visas (1).

Dans ce cas, l'État membre représenté est responsable de l'examen de la demande de protection internationale ».

Le Conseil rappelle également que l'article 17.1. du Règlement Dublin III prévoit que « Par dérogation à l'article 3, paragraphe 1, chaque État membre peut décider d'examiner une demande de protection internationale qui lui est présentée par un ressortissant de pays tiers ou un apatride, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le présent règlement ».

Il convient de rappeler que la disposition susmentionnée ne permet pas à un demandeur de protection internationale individuel de choisir lui-même par quel pays il souhaite voir traiter sa demande de protection internationale, mais offre à un Etat membre la possibilité, lorsque cela se révèle nécessaire ou opportun, de prendre lui-même la responsabilité du traitement d'une demande de protection internationale. En effet, il ne peut être déduit des termes de l'article 17.1. du Règlement précité une obligation pour un Etat membre de traiter une demande de protection internationale, lorsque sur la base des critères repris au chapitre III dudit Règlement, il est constaté qu'un autre Etat membre doit traiter cette demande.

Il rappelle en outre, s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée au moyen, qu'il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le requérant, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fût-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant,

de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

c.- Le Conseil observe ensuite que la motivation des décisions attaquées révèle que Malte est l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale des requérants, en application des dispositions du Règlement Dublin III, que la partie défenderesse y a examiné les différents éléments apportés par la partie requérante dans ses déclarations, et qu'elle indique adéquatement et suffisamment les motifs pour lesquels elle a estimé ne pas devoir déroger à cette application dans la situation particulière des requérants.

Le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse fonde ses décisions sur une série de considérations de droit et de fait qui se vérifient à la lecture du dossier administratif et qu'elle précise dans sa motivation, en sorte que la partie requérante en a une connaissance suffisante pour comprendre les raisons qui les justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement. Dans cette perspective, les décisions attaquées répondent aux exigences de motivation formelle évoquées. Cette motivation n'est pas utilement contestée par la partie requérante qui se borne à cet égard à prendre le contre-pied des décisions querellées et tente d'amener le Conseil à substituer sa propre appréciation des éléments de la cause à celle de la partie défenderesse, ce qui ne saurait être admis, à défaut de démonstration d'une erreur manifeste d'appréciation dans le chef de la partie défenderesse, quod non en l'espèce.

d.- En l'espèce, en effet, le Conseil ne peut que relever le caractère particulièrement succinct des actes introductifs d'instance s'agissant des circonstances de l'espèce : elle se borne en substance à avancer qu'il existe un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et qu'elle serait systématiquement, en tant que demandeur d'asile « dubliné », soumise à des traitements inhumains et dégradants.

Le Conseil relève en premier lieu qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie requérante aurait introduit une demande d'asile à Malte, ce pays étant responsable en vertu de l'article 12.2 du Règlement Dublin III, pour avoir délivré à la partie requérante un visa court séjour C valable jusqu'au 18 février 2024, ce qui n'est pas contesté.

Ensuite, si les deux parties ont une lecture visiblement différente des rapports cités, le Conseil ne peut que constater que la motivation des décisions attaquées rencontre « l'argumentation » de la partie requérante quant aux affirmations péremptoires de son recours et aux « défaillances systémiques » vantées dans la prise de charge, au sens large du terme, des demandes d'asile par Malte. Ainsi, le Conseil ne peut que constater que la partie requérante reste en défaut d'explicitement, in concreto, en quoi elle serait soumise à des traitements inhumains ou dégradants, se contentant de manière générale, succincte et péremptoire de faire état de défaillances générales dans le système maltais. Il relève encore que dans un arrêt C-163-17, Jawo, du 19 mars 2019, la Cour de Justice a considéré que « L'article 4 de la charte des droits fondamentaux doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à un tel transfert du demandeur de protection internationale, à moins que la juridiction saisie d'un recours contre la décision de transfert ne constate, sur la base d'éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés et au regard du standard de protection des droits fondamentaux garanti par le droit de l'Union, la réalité de ce risque pour ce demandeur, en raison du fait que, en cas de transfert, celui-ci se trouverait, indépendamment de sa volonté et de ses choix personnels, dans une situation de dénuement matériel extrême ».

Tel n'est, au vu de la teneur des arguments de la partie requérante, manifestement pas le cas en l'espèce. Dans les décisions attaquées, la partie défenderesse ne se limite pas à renvoyer aux instruments juridiques internationaux liant notamment Malte et devant assurer des garanties suffisantes à tout demandeur d'asile. A l'analyse de ces sources documentaires « et des déclarations » de la partie requérante, qui sont reproduites au sein même des décisions entreprises, elle en a conclu à l'absence de risque de violation systématique de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme ou de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne du fait du statut de demandeur d'asile de la partie requérante ou de sa possible appartenance à ce groupe vulnérable. La partie défenderesse relève également en substance l'absence d'individualisation ou de démonstration par la partie requérante de sa crainte liée au traitement des demandeurs d'asile à Malte laquelle ne ressort du reste aucunement de ses déclarations, ceux-ci refusant un retour vers Malte en vue de rester avec leur fille et leurs petits-enfants. Elle mentionne encore d'autres déclarations de la partie requérante, auxquelles elle oppose ses arguments et son appréciation de la situation des demandeurs d'asile.

A titre surabondant, le Conseil observe, sans que les requêtes ne contestent d'ailleurs les constats posés, ou tente de mettre cet élément en exergue pour le renverser, que la partie défenderesse a rencontré les déclarations de la partie requérante concernant la présence de sa fille et de ses enfants sur le territoire et les raisons pour lesquelles elle considérerait que l'article 17.1 du Règlement précité ne trouvait pas à s'appliquer.

Le Conseil considère donc que la partie requérante n'établit à l'évidence pas que les problèmes argués conduisent à estimer de façon générale que tout demandeur d'asile risque une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, pas plus qu'elle n'établit être dans un état vulnérable tel qu'une telle violation

pourrait être constatée : les déclarations de la partie requérante ont été dûment rencontrées par la partie défenderesse qui, ainsi que rappelé ci-avant, leur oppose ses arguments et son appréciation.

e.- Partant, le Conseil constate que la partie défenderesse a pris en compte la situation particulière de la partie requérante et l'ensemble des éléments portés à sa connaissance de sorte que les décisions attaquées doivent être considérées comme suffisamment et valablement motivées, et que le moyen ne peut être considéré comme sérieux.

3.3 Le moyen n'étant prima fade pas sérieux, le Conseil constate qu'une des conditions requises pour pouvoir ordonner la suspension d'extrême urgence des actes attaqués, en l'occurrence l'invocation de moyens d'annulation sérieux, n'est pas remplie. Il en résulte que la demande de suspension doit être rejetée."

Vrije vertaling:

" a.- In beide zaken beroept de eisende partij zich op een enkel argument, gebaseerd op de schending van artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9 van 27 januari 2003 over de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op machtsmisbruik (vrije vertaling). Na theoretische overwegingen en het citeren van uitgebreide passages uit het Aida-rapport over Malta, dat volgens haar een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde, herinnert zij eraan dat "de verzoeker een Syrische vluchteling is die naar Malta wordt teruggestuurd [...]. Gelet op, onder andere, de informatie (zie het genoemde rapport) die hierboven is weergegeven, zal de verzoeker bij uitzetting naar Malta blootgesteld worden aan: (i) ontoereikende opvangomstandigheden en overbevolking, zowel in detentie als in open centra, vooral als 'Dubliner'; (ii) het risico op detentie; (iii) gebrek aan toegang tot sociale bescherming; (iv) gebrek aan toegang tot de arbeidsmarkt, diensten, huisvesting en gezondheidszorg; (v) onvoldoende financiële steun en een ontoereikend levensniveau, vooral als 'Dubliner' die een lagere toelage ontvangt dan andere asielzoekers; (vi) racisme en discriminerend en racistisch geweld; (vii) beperkte leefomstandigheden; (viii) het ontbreken van procedurele waarborgen; (ix) leven zonder naaste familie (dochter en schoonzoon met permanente verblijfplaats in België en afhankelijk van de aanvrager). De verzoeker, als asielzoeker/vreemdeling volgens de Dublin III-verordening, behoort dus tot een kwetsbare groep ('Dubliners') die systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM in Malta." Zij concludeert daarom dat "de verwerende partij in deze zaak niet serieus heeft onderzocht of de verzoeker blootgesteld zou worden aan onmenselijke en vernederende behandeling bij zijn uitzetting naar Malta. Hoewel enkele rapporten en jurisprudentie worden aangehaald die stellen dat de situatie artikel 3 van het EVRM niet schendt, toont het hierboven genoemde rapport aan dat er een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM. In dit geval heeft de verwerende partij niet grondig onderzocht of de verzoeker zou worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Malta en heeft geen feitelijke bevindingen vastgesteld. Zelfs als we aannemen dat de verzoeker zelf de risico's niet uitdrukkelijk naar voren heeft gebracht, onthoudt dit de betwiste beslissing niet van de verplichting om de risico's bij terugkeer te onderzoeken; in dit geval heeft de betwiste beslissing deze analyse niet adequaat uitgevoerd" (vrije vertaling; dezelfde argumentatie geldt voor zijn echtgenote).

b.- In dit geval merkt de Raad op dat de twee betwiste beslissingen zijn gebaseerd op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980, die de verwerende partij, bij een verzoek om internationale bescherming, de bevoegdheid geeft om te bepalen welke staat verantwoordelijk is voor de beoordeling ervan en, indien België niet verantwoordelijk is, de verantwoordelijke staat te verzoeken om de aanvrager van internationale bescherming over te nemen of terug te nemen onder de voorwaarden die zijn vastgesteld door de Dublin III-verordening. De Raad herinnert eraan dat artikel 12 - 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat "Indien de aanvrager in het bezit is van een geldig visum, de lidstaat die dit visum heeft uitgegeven verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is uitgegeven op basis van een vertegenwoordigingsovereenkomst zoals bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009, die een gemeenschappelijke visumcode vaststelt. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming". De Raad wijst ook op artikel 17.1. van de Dublin III-verordening, dat bepaalt dat "In afwijking van artikel 3, lid 1, elke lidstaat kan besluiten een verzoek om internationale bescherming te behandelen dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze aan hem is voorgelegd, zelfs als de behandeling van dat verzoek niet onder zijn verantwoordelijkheid valt volgens de criteria die in deze verordening zijn vastgesteld". Het is belangrijk te onthouden dat deze bepaling een individuele aanvrager van internationale bescherming niet het recht geeft om zelf te kiezen welk land zijn verzoek moet behandelen, maar biedt een lidstaat de mogelijkheid, indien nodig of wenselijk, zelf de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming op zich te nemen. Uit de formulering van

artikel 17.1. van de verordening volgt niet dat een lidstaat verplicht is om een verzoek om internationale bescherming te behandelen, wanneer uit de criteria in hoofdstuk III van de verordening blijkt dat een andere lidstaat dit verzoek moet behandelen. Hij herinnert ook aan de verplichtingen die op de administratieve autoriteiten rusten krachtens de wet van 29 juli 1991 over de formele motivering van administratieve handelingen, waarvan de schending wordt aangevoerd als grond, dat het een constante administratieve jurisprudentie is (zie met name: C.E., arresten nr. 97.866 van 13 juli 2001 en 101.283 van 29 november 2001) dat hoewel de verplichting tot formele motivering die op de overheid rust niet inhoudt dat alle door de aanvrager naar voren gebrachte argumenten gedetailleerd moeten worden weerlegd, deze toch de verplichting omvat om deze op de hoogte te stellen van de redenen die hebben geleid tot het betwiste besluit en dit, in termen van een motivering die, zij het op een impliciete maar zekere wijze, reageert op de essentiële argumenten van de betrokkene. Deze jurisprudentie leert ook dat de verplichting tot formele motivering waaraan de administratieve autoriteit is onderworpen, het voor de ontvanger van het besluit mogelijk moet maken om de redenen waarop het is gebaseerd te kennen, door op een duidelijke en ondubbelzinnige wijze het redeneren van zijn auteur weer te geven, zodat de ontvanger van het besluit, indien nodig, in staat is om het aan te vechten in het kader van een beroep en de bevoegde rechter, zijn toezicht daarop uit te oefenen.

c.- Vervolgens stelt de Raad vast dat de motivering van de aangevochten beslissingen duidelijk maakt dat Malta de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag om internationale bescherming van de verzoekers, in overeenstemming met de bepalingen van de Dublin III-verordening. De verwerende partij heeft de verschillende elementen die door de verzoekende partij in haar verklaringen zijn aangevoerd onderzocht, en geeft adequaat en voldoende de redenen aan waarom zij meent niet van deze toepassing te moeten afwijken in de specifieke situatie van de verzoekers. De Raad kan slechts vaststellen dat de verwerende partij haar beslissingen baseert op een reeks juridische en feitelijke overwegingen die worden ondersteund door het administratief dossier. Deze worden in de motivering verduidelijkt, zodat de verzoekende partij voldoende kennis heeft om de redenen die deze rechtvaardigen te begrijpen en de gelegenheid heeft om ze effectief te betwisten. In dit opzicht voldoen de aangevochten beslissingen aan de vereisten van formele motivering. Deze motivering wordt niet effectief betwist door de verzoekende partij, die zich beperkt tot het tegengaan van de beslissingen en probeert de Raad te bewegen zijn eigen beoordeling van de feiten te substitueren voor die van de verwerende partij, wat niet aanvaard kan worden zonder bewijs van een duidelijke beoordelingsfout.

d.- In deze zaak kan de Raad alleen maar de bijzonder summiere aard van de inleidende processtukken noteren wat betreft de omstandigheden van de zaak: deze beperken zich hoofdzakelijk tot het claimen dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM en dat de verzoekers, als asielzoekers "Dubliners", systematisch zouden worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De Raad merkt eerst op dat uit het administratieve dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag in Malta heeft ingediend, een land dat verantwoordelijk is op grond van artikel 12.2 van de Dublin III-verordening omdat het aan de verzoekende partij een geldig kort verblijf visum C heeft verstrekt, geldig tot 18 februari 2024, wat onbetwist is. Bovendien, hoewel beide partijen kennelijk een verschillende interpretatie hebben van de geciteerde rapporten, kan de Raad slechts vaststellen dat de motivering van de aangevochten beslissingen tegemoetkomt aan de "argumentatie" van de verzoekende partij over de stellige beweringen in haar beroep en de "systeemfouten" die worden geprezen in de behandeling, in brede zin, van asielverzoeken door Malta. Zo kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij tekortschiet om concreet te verduidelijken hoe zij zou worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling, door zich over het algemeen te beperken tot het algemeen en stellig aangeven van gebreken in het Maltese systeem. Hij merkt nog op dat het Hof van Justitie in arrest C-163/17, Jawo, van 19 maart 2019, heeft overwogen dat "Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten zodanig moet worden geïnterpreteerd dat het zich niet verzet tegen een dergelijke overdracht van de aanvrager van internationale bescherming, tenzij de rechtbank die een beroep tegen de overdrachtsbeslissing behandelt, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en met inachtneming van de norm voor de bescherming van de grondrechten zoals 3. gegarandeerd door het recht van de Unie, de realiteit van dit risico voor deze aanvrager vaststelt, omdat deze, onafhankelijk van zijn wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van uiterste materiële ontbering zou verkeren".

e.- Derhalve stelt de Raad vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de bijzondere situatie van de verzoekende partij en alle elementen die haar ter kennis zijn gebracht, zodat de aangevochten beslissingen moeten worden beschouwd als voldoende en geldig gemotiveerd, en dat het middel niet als serieus kan worden beschouwd. Aangezien het middel op het eerste gezicht niet ernstig lijkt, stelt de Raad vast dat een van de voorwaarden vereist voor het kunnen bevelen van de uiterst dringende opschorting van de betwiste handelingen, namelijk het inroepen van ernstige gronden voor nietigverklaring, niet is vervuld. Hieruit volgt dat het verzoek om opschorting moet worden afgewezen. "

3.1.3. De beoordeling met betrekking tot de beslissingen bijlage 26quater van 27 mei 2024 in het arrest nr. 310.464 heeft gezag van gewijsde. De Raad sluit zich dan ook aan bij deze beoordeling, zoals hierboven weergegeven. De verzoekers voeren geen grieven aan die specifiek betrekking hebben op het voorwerp van de huidige vorderingen tot schorsing, met name, de beslissingen tot terugleiding naar de grens van 17 juli 2024.

3.1.4. Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

3.2. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. RvV X / II en X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

C. VERHAERT